

STATSSTØTTE

C 55/95 (ex NN 46/95)

Italien

(96/C 102/07)

(Tekst af betydning for EØS)

*(Artikel 92, 93 og 94 i traktaten om oprettelsen af Det Europæiske Fællesskab)***Meddelelse fra Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, til de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter angående statsstøtte til Enirisorse-koncernen**

Ved nedenstående skrivelse har Kommissionen meddelt den italienske regering, at den har besluttet at indlede proceduren i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2.

»Enirisorse består af en række selskaber, der administreres af et holdingselskab med samme navn (Enirisorse SpA). Koncernen er et datterselskab af den italienske ENI-koncern, som er et af verdens største foretagender. Enirisorse har haft forskellige aktiviteter inden for metal- og minedriftsindustrien og er i øjeblikket primært aktiv inden for bly- og zinksektorerne.

Ved skrivelse af 20. oktober 1994 (IV/D/11185) anmodede Kommissionen den italienske regering om at fremsende oplysninger om visse foranstaltninger vedrørende Enirisorse-koncernen, som kan have omfatter statsstøtte. De foranstaltninger, der kan have indeholdt statsstøtte, er:

- en kapitaltilførsel på 296 mia. lire i 1991 fra Enirisorse til datterselskabet Nuova Samim, der har aktiviteter inden for bly- og zinksektorerne, og
- en investering, som Enirisorse foretog i 1994 med henblik på at øge produktionskapaciteten for zink og bly i »Imperial Smelter« på Sardinien.

Den italienske regering fremsendte svar, som Kommissionen modtog den 5. januar 1995. Skrivelsen indeholdt dokumenter om den italienske regerings politik i forbindelse med omstruktureringen af nogle af de store italienske statejede virksomheder, herunder ENI-koncernen, omstruktureringen af Enirisorse frem til 1994 og privatiseringen af en række af Enirisorses datterselskaber. Regeringen informerede desuden Kommissionen om, at Nuova Samim var blevet indlemmet i Enirisorse SpA med virkning fra 1. januar 1993, og at det således var ophørt med at være en juridisk person.

Kommissionen førte på det tidspunkt (fra januar 1994) tilsyn med nedbringelsen af ENI-koncernens og datter-

selskabernes gældsbyrde. Tilsynet blev gennemført i henhold til aftalen mellem Italien og Kommissionen fra 1993, som har til formål a) at nedbringe gældsbyrden i de 100 %-statejede virksomheder til et naturligt niveau, som kan accepteres af en privat investor under markedsøkonomiske vilkår, og b) at nedbringe den italienske stats kapitaldeltagelse i de offentlige virksomheder for derved at undgå, at staten hæfter ubegrænset for selskabernes gæld i henhold til italiensk lov⁽¹⁾. Den gradvise nedsættelse af gælden skal være afsluttet inden udgangen af 1996.

I forbindelse med kontrollen gennemgik Kommissionen Enirisorse-koncernens regnskaber og konstaterede, at i årene frem til 1994 havde Enirisorse fået tilført betragtelige midler til dækning af de store underskud og den deraf følgende gæld.

Den 13. marts 1995 blev der afholdt et møde mellem repræsentanter for Kommissionen og Enirisorse-koncernens ledelse, hvor man diskuterede en omstrukturering af Enirisorse og de midler, som den italienske regering har stillet og fortsat har til hensigt at stille til rådighed til dette formål. På mødet drøftede man især den omstrukturingsstøtte på 1 800 mia. lire, som Enirisorse har haft til disposition og fortsat råder over i årene 1992-1996. Det er blevet anført, at denne kapital kræves til Enirisorses rekonstruktion, afviklingen og frasalget af et betydeligt antal selskaber og omstruktureringen af de resterende.

De heri nævnte støtteforanstaltninger omfatter beløbet på ca. 1 800 mia. lire, som ENI ved udgangen af perioden 1992-1996 vil have tilført Enirisorse-koncernen i forbindelse med omstruktureringen, hvilket fremgår af de dokumenter, den italienske regering har forelagt for Kommissionen, samt anden generel støtte til fordel for Enirisorse.

⁽¹⁾ EFT nr. C 267 af 2. 10. 1993, s. 11. Aftalen indgår i Kommissionens beslutning om EFIM-koncernens gæld.

Efter Kommissionens gennemgang af Enirisorses regnskaber kan det konkluderes, at ovennævnte kapitaltilførsel på 296 mia. lire, som både Kommissionens skrivelse af 20. oktober 1994 og de italienske myndigheders skrivelse af 21. december 1994 refererer til, er indeholdt i det samlede kapitalbeløb (ca. 1 800 mia. lire), som anses for påkrævet til en fuldstændig rekonstruktion af Enirisorse-koncernen. Ifølge materialet fra den italienske regering er beløbet på 1 800 mia. lire blevet anvendt og vil blive anvendt til følgende formål:

- 500 mia. lire til nedbringelse af koncernens gæld
- 800 mia. lire til dækning af tab i forbindelse med likvidationen af nogle selskaber og fabrikker, og
- 500 mia. lire til dækning af ekstraordinære omkostninger i virksomheder i forbindelse med nedlæggelse af arbejdspladser, miljøbeskyttelsesforanstaltninger og lignende foranstaltninger.

I samme periode vil Enirisorse-koncernens indtægter fra salg af virksomheder og fabrikker være ca. 860 mia. lire, med fradrag af omkostninger til opkøb og virksomheds-sammenlægninger. Indtægterne vil kunne dække:

- koncernens driftsomkostninger på omkring 410 mia. lire
- finansielle omkostninger på omkring 320 mia. lire
- investeringer på 130 mia. lire i forbindelse med en indskrænkning af bly- og zinkproduktionen.

Kommissionen har imidlertid ikke fået forelagt dokumentation for, at den kapital, som Enirisorse råder over, nøjagtigt svarer til omkostningerne ved likvidationen og salget af forskellige virksomheder og en omstrukturering af de resterende, og at kapitalen udelukkende er anvendt til dette formål. Enirisorse-koncernen har haft indtægter fra salg og likvidationer på 860 mia. lire, som ikke er anvendt til at dække omstruktureringssomkostningerne, men i stedet tilsyneladende er blevet brugt til at nedbringe udgifter, der normalt burde være indeholdt i koncernens driftsbudget.

På grundlag af det materiale, som de italienske myndigheder har fremlagt for Kommissionen, og ud fra diskussionerne på mødet den 13. marts 1995, mener Kommissionen, at Enirisorses aktiviteter inden for bly- og

zinkindustrien, som i øjeblikket tegner sig for 90 % af omsætningen, og som i 1992 udgjorde 43 % af omsætningen og 45 % af underskuddet, ikke har gennemgået en omfattende omstrukturering, der kunne gøre dem rentable og levedygtige.

For så vidt angår beslutningen om at øge produktionskapaciteten for bly og zink i »Imperial Smelter« på Sardinien, som er den anden støtteforanstaltning, der henvises til i Kommissionens skrivelse af 20. oktober 1994, svarede de italienske myndigheder, at beslutningen aldrig var blevet truffet. Tværtimod blev det anført, at den italienske regering og ENI var i færd med at undersøge muligheden for en omlægning af bly- og zinkfabrikkerne, og at enhver produktionsforøgelse ville være betinget af et produktionsophør på andre fabrikker.

Ifølge Grønbogen fra november 1992 om den italienske stats kapitalinteresser, havde regeringen til hensigt at gennemføre en række likvidationer for derved helt at trække sig ud af minedrifts- og metalindustrien. Grønbogen mente, at virksomhederne i Enirisorsekoncernen, der havde aktiviteter inden for metalindustrien, udviste uoprettelige strukturelle svagheder (dvs. en alt for spredt produktion, virksomhedernes beliggenhed fjernt fra markederne og teknologiske mangler). Svaghederne var ikke kun uoprettelige på grund af EF's manglende villighed til at tillade statsstøtte til tabsgivende aktiviteter, men ligeledes når man så på, hvorledes andre faktorer, som f.eks. fremskaffelse af råmaterialer, ingen passende muligheder for vertikal integration, og udgifter til preserende miljøbeskyttelsesforanstaltninger, påvirkede rentabiliteten.

Enirisorse har haft en dominerende stilling inden for den italienske bly- og zinkproduktion, skønt der er ringe vertikal integration af minedrift og metalforarbejdning. Omfanget af koncernens aktiviteter inden for kulindustrien og den mineralske kemiindustri har ikke været af betydning i en international sammenhæng. De røde tal i regnskabet betød, at koncernen ved udgangen af 1992 måtte igennem en omstrukturering, som fortsatte i 1993 og 1994. Omstruktureringsplanen, som blev iværksat i 1992, skulle føre til, at Enirisorse blev omdannet fra et holdingselskab med aktiviteter inden for minedrift og metalindustrien til et driftsselskab for dets tidligere hovedaktiviteter, nemlig produktionen af bly og zink.

Enirisorse-koncernen har solgt eller afviklet et større antal virksomheder med henblik på at koncentrere sig om nogle få hovedaktiviteter. Nedenstående tabel viser udviklingen i antallet af virksomheder, fabriksanlæg og ansatte mellem 31. december 1991 og 31. december 1994.

Industri	31. 12. 1991			31. 12. 1994			Forskel	
	Selskaber	Enheder	Ansatte	Selskaber	Enheder	Ansatte	Ansatte	%
Metallurgi	7	11	4 397	1	6	2 569	- 1 828	- 42
Minedrift	9	21	2 974	1	1	1 351	- 1 623	- 55
Kul, koks	14	10	862	3	1	0	- 862	- 100
Mineraler til kemiindustrien	6	10	791	1	1	14	- 777	- 98
Terfin (tekstiler)	7	2	1 216	4	0	912	- 304	- 25
I alt	43	54	10 240	10	9	4 846	- 5 394	- 52

Af de 33 virksomheder, der er blevet afviklet, er de seks blevet indlemmet i Enirisorse, 14 er blevet nedlagt, og 13 virksomheder eller kapitalinteresser er blevet solgt. De ekstraordinære omkostninger, som Enirisorse-koncernen måtte afholde, og som tilsyneladende svarer til omkostningerne ved omstrukturingsplanen, androg 392 mia. lire i 1992, 338 mia. lire i 1993 og 91 mia. lire i 1994 (i alt 821 mia. lire).

Nedenstående tabel giver et overblik over Enirisorse-koncernens økonomiske og finansielle stilling, og viser betydningen af en omstrukturering for koncernen.

	(mia. lire)			
Enirisorse-koncernen	1991	1992	1993	1994
Omsætning	2 212	1 864	1 287	1 363
Driftsresultat	- 392	- 412	- 329	- 216
Årsresultat	- 540	- 898	- 720	- 428
Koncernens andel heraf	- 436	- 868	- 676	- 428
Nettokapitalinvestering	1 661	1 705	756	363
Nettogæld	1 157	1 274	683	377
Egenkapital	505	431	73	70

Hvad angår Enirisorse SpA, er virksomhedens egenkapital faldet fra 210 mia. lire i 1991 til 201 mia. lire i 1992 og til 14 mia. i 1993. Selskabet aktiekapital var 632 mia. lire. For at fastholde aktiekapitalen på dette niveau efter 1991 har selskabet fået tilført kapital som følger:

— 605 mia. lire i 1992

— 431 mia. lire i 1993

— 417 mia. lire i 1994, og en planlagt kapitaltilførsel på

— 450 mia. lire i 1995-1996.

Det europæiske marked for bly og zink har i de senere år været præget af overkapacitet. Skønt metallerne handles over hele verden, og overkapacitet i ét land eller en region muligvis kan opsluges af efterspørgslen i andre verdensdele, har markedernes strukturelle svagheder medført stigende lagerbeholdninger og faldende priser.

Enirisorse har ikke justeret sin produktion af bly og zink i årene frem til 1994 for derved at opveje effekten af et vigende marked og af virksomhedens egne underskud, som kunne være imødekommet ved kapacitets- og produktionsnedsættelser.

Likvidationer og frasalg af virksomheder har ikke forbedret Enirisorses økonomiske stilling, og der eksisterer ikke nogen detaljeret omstrukturingsplan med henblik på virksomhedens fortsatte levedygtighed. Det må undersøges, om de resterende aktiviteter, herunder især bly- og zinkproduktionen, fortsat er tabsgivende. Som tidligere anført tegner bly- og zinkproduktionen sig i øjeblikket for 90 % af omsætningen, og det er planen, at Enirisorse efter 1995 kun vil have aktiviteter inden for dette område.

Det er bemærkelsesværdigt, at mens den italienske regerings rapport fra 1992 om politikken vedrørende statens kapitalinteresser anfører, at metalindustrien skal opgives, er der så godt som ikke blevet foretaget noget konkret for at omstrukturere og genopbygge eller skille sig af med de underskudsgivende aktiviteter inden for bly- og zinkproduktionen. Mens alle de andre aktiviteter enten er blevet eller vil blive solgt eller afviklet, er hovedaktiviteten ikke blevet omstruktureret tilstrækkeligt, så den ikke længere giver underskud. Ikke desto mindre lægger disse aktiviteter beslag på ENI-koncernens midler, der tappes for at dække vedvarende underskud og gældsforpligtelser.

Kommissionen har ikke set tilstrækkelig dokumentation for, at beløbet på 1 800 mia. lire faktisk svarer til de egentlige omkostninger ved en omstrukturering. Der er allerede blevet udbetalt en betragtelig andel af disse midler, som siges at udgøre det anslåede kapitalbehov i forbindelse med Enirisorses omstrukturering i perioden 1992-1996. Det er heller ikke blevet påvist på en tilfredsstillende måde, at en omstrukturering vil gøre Enirisorse-koncernen til et levedygtigt og rentabelt foretagende. Først efter 1995 vil man påbegynde en omstrukturering af koncernens bly- og zinkaktiviteter. Et endnu væsentligere punkt er, at indtægterne fra salget og likvidationen af Enirisorses aktiver skulle udgøre et betydeligt beløb (ca. 860 mia. lire), og at dette beløb, som det fremgår af sagen, ikke er blevet brugt til at dække omstruktureringsomkostninger, men derimod til at finansiere investeringer og den tabsgivende drift.

Det er derfor højst tvivlsomt, om en privat investor i en markedsøkonomi ville have handlet på samme måde som Enirisorse. Den private investor ville kun hente kapital på de finansielle markeder til at finansiere de aktiviteter, som han ikke kunne dække med egne midler, og kapitalfremskaffelsen ville normalt være underlagt strenge kriterier for så vidt angår den pågældende virksomheds rentabilitet og fortsatte eksistens. Kommissionen anvender kriteriet om den private investor for at bedømme, om midler, som staten tilfører et foretagende, udgør risikovillig kapital, som en privat investor ligeledes ville være villig til at investere, eller statsstøtte⁽¹⁾.

Kommissionen bemærker, at Enirisorses ejer, ENI-koncernen, er 100 % statsejet. Medlemmerne af bestyrelsen udpeges af statens aktionær, finansministeriet. ENI-koncernens kapital tilhører staten og kan således anses for at falde ind under begrebet statsmidler som nævnt i EF-traktatens artikel 92, stk. 1, hvis anvendelsen af kapitalen ikke bestemmes af markedsøkonomiske kriterier alene⁽²⁾.

ENI-koncernen er et vellykket foretagende, der har haft overskud i flere år i træk med undtagelse af 1992, hvor det havde et underskud på 815 mia. lire. I 1994 udbetalte koncernen et betydeligt udbytte, 936 mia. lire, til det italienske finansministerium, som er eneaktionær. Den resterende del af overskuddet, og ligeledes alle selskabets aktiver, tilhører imidlertid fortsat staten. Enhver beslutning om afhændelse af aktiverne træffes af aktio-

nærerne (både i statslige og private foretagender), selv efter at der er udloddet udbytte til disse.

I en statsejet virksomhed vil salget af aktiver, efter at staten som aktionær har modtaget udbytte, bevirke, at selskabets nettoværdi for aktionæren nedsættes, og dette er en direkte fordeling af statsmidler.

De tilfælde, hvor staten som aktionær beslutter at afhænde aktiver, falder ind under EF-traktatens artikel 92, stk. 1, idet disse aktiver udgør statsmidler, forudsat at en tilsvarende privat investor ikke ville foretage sig lignende ud fra markedsøkonomiske kriterier under lignende forhold.

Det må efterprøves, om en privat investor af samme størrelse som ENI ikke ville have trukket sig ud af Enirisorse efter alle disse år med store underskud og gæld. En offentlig virksomhed burde ligesom en privat investor være lidt mere tilbageholdende med hensyn til at indskyde kapital i et datterselskab, der i en årrække ikke har levet op til forventningerne. Hvis virksomheden ikke kan overleve på mellemlang/lang sigt, bør det forventes, at en statsejet virksomhed træffer beslutning om at afvikle eller nedbringe sit engagement, ligesom det normalt forventes af en tilsvarende privat investor.

Det kan naturligvis ikke anfægtes, at tidspunktet for sådanne beslutninger afhænger af den statsejede concerns samlede kreditværdighed og organisatoriske struktur⁽³⁾. Der kan imidlertid kun tages højde for denne betragtning, når der sker en passende omstrukturering eller omorganisering af aktiviteterne, som kræver yderligere kapitaltilførsel til dækning af tab inden for en rimelig tidsperiode. For Enirisorses vedkommende ser det ikke ud til, at der er blevet rørt ved dens hovedaktivitet, som også er den vigtigste kilde til underskuddene, skønt hele koncernen er blevet omstruktureret og adskillige urentable aktiviteter afhændet. Argumentet om beskyttelse af ENI's omdømme kan heller ikke benyttes, idet alene omfanget af Enirisorses salg og likvidation af datterselskaber allerede har givet det indtryk, at ENI i vidt omfang indskrænker sin investering i Enirisorse.

ENI's kryds-subsidiering af Enirisorse kan ikke begrundes med, at den er baseret på en langsigtet strategi om at gøre virksomheden rentabel, og heller ikke med, at det giver en nettofortjeneste til hele ENI-koncernen. Da der ikke er gennemført en omfattende omstrukturering af Enirisorses bly- og zinkproduktion, kan der

(1) Meddelelse fra Kommissionens om anvendelse af EØF-traktatens artikel 92 og 93 og af artikel 5 i Kommissionens direktiv 80/723/EØF på offentlige virksomheder i fremstillingssektoren (EFT nr. C 307 af 13. 11. 1993, s. 3).

(2) Jf. sag C-303/88, Italien mod Kommissionen, Sml. 1991, s. I-1433; se også sag C-305/89, Italien mod Kommissionen, Sml. 1991, s. I-1603.

(3) Sag C-303/88, Italien mod Kommissionen, Sml. 1991, s. I-1433.

ikke være tale om en strategisk investering. Ydermere er der ingen overensstemmelse mellem det faktum, at indtægterne fra afhændelsen og likvidationen af Enirisors datterselskaber, dvs. 860 mia. lire, ikke synes at være blevet anvendt til omstruktureringen, og påstanden om, at ENI-koncernen opnår en nettofortjeneste.

Det kan derfor konkluderes, at en privat investor i ENI's situation på det tidspunkt ville have betragtet Enirisors aktiviteter i en bredere kontekst og ikke ville have tilført den betydelige supplerende kapital, som Enirisorkoncernen modtog, uden at have stillet krav om en omstrukturering af hovedaktiviteten og om opfyldelse af præstationsmål.

Ovennævnte betingelser for kapitaltilførslen til Enirisorse i perioden 1992-1996 og muligvis derefter giver derfor grund til at formode, at der til en vis grad er tale om statsstøtte.

Denne støtte falder ind under EF-traktatens artikel 92, stk. 1, idet støtten gives i form af statsmidler, dvs. ENI's aktiver, og påvirker samhandelen på det fælles marked for bly og zink og for Enirisors øvrige produkter, som i vid udstrækning handles inden for EF.

Statsstøtten kan ikke på nuværende tidspunkt være omfattet af undtagelserne i EF-traktatens artikel 92, stk. 3. Da støtten har form af en kapitaltilførsel til dækning af underskud og omstrukturingsomkostninger, kan den kun undersøges i henhold til i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c).

Imidlertid kan den støtte, som er blevet tildelt Enirisorse i form af en kapitaltilførsel, ikke i øjeblikket siges at udgøre støtte til fremme af den økonomiske udvikling i regionerne, som anført i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), da Enirisorse har aktiviteter i flere regioner, og støtten kan ikke siges at være anvendt til investeringer eller jobskabelse. Endvidere kan støtten ikke i tilstrækkelig grad siges at fremme en bæredygtig og rentabel udvikling for Enirisors hovedaktivitet, hvilket ville udgøre regionalstøtte. Kommissionen har ikke fået forelagt en tilfredsstillende omstrukturingsplan for bly- og zinkaktiviteterne, der kunne lægges til grund for en sådan vurdering.

Det kan heller ikke retmæssigt konkluderes, at denne form for støtte fremmer udviklingen af visse erhvervsgræne eller økonomiske regioner, uden at den ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der er uforenelig med den fælles interesse. Kommissionen har tidligere fastsat, at dækning af underskud uden en passende omstrukturering, som omfatter kapacitetsnedskæringer og en omorganisering, der gør aktiviteterne rentable, ikke kan anses

for at fremme fællesskabsmålene i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c) ⁽¹⁾. Her mangler der også en detaljeret, rentabilitetsskabende omstrukturingsplan.

På det nuværende stadium i Kommissionens undersøgelse af kapitaltilførslerne til Enirisorse kan den således ikke konkludere, at den omhandlede støtte er forenelig med fællesmarkedet i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) eller c). Hvis Kommissionen skal kunne begrunde en sådan vurdering, skal der forelægges tilfredsstillende dokumentation for, at fremmen af de mål, der anføres i artikel 92, stk. 3, vil ske gennem en passende omstrukturering af den underskudsgivende Enirisorse-koncern.

Kommissionen har derfor besluttet at indlede den i EF-traktatens artikel 93, stk. 2, omhandlede procedure over for ENI's støtte til Enirisorse-koncernen i årene 1992-1996 og frem, herunder især tilførslen af 1 800 mia. lire indtil 1996, som sikrer koncernens fortsatte overlevelse takket være en omstrukturering og på trods af de omfattende underskud.

Som et led i proceduren skal Kommissionen opfordre den italienske regering til inden en måned fra meddelelsen af nærværende skrivelse at fremsende sine bemærkninger samt meddele alle relevante oplysninger om støtten.

Kommissionen skal ligeledes minde den italienske regering om, at siden den formodede støtte er blevet ydet ulovligt, dvs. uden forudgående anmeldelse eller uden afventning af Kommissionens endelige beslutning inden for rammerne af den i EF-traktatens artikel 93, stk. 3, omhandlede procedure, vil støtten kunne kræves tilbagebetalt af den støttemodtagende virksomhed, som det blev indskærpet i den meddelelse, der blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 318 af 24. november 1983, side 3.

Ophævelse af den ulovlige støtte indebærer krav om tilbagebetaling i overensstemmelse med de i den italienske lovgivning fastsatte procedurer og bestemmelser, herunder navnlig dem, der vedrører betaling af morarenter af gæld til staten, idet disse renter beregnes med virkning fra datoen for ydelse af den ulovlige støtte. Denne foranstaltning anses for nødvendig for at ophæve alle de økonomiske fordele, som den støttemodtagende virksomhed uretmæssigt har nydt godt af siden datoen for støttens udbetaling. ⁽²⁾

⁽¹⁾ Dette er stadfæstet i sag C-278/92, C-279/92 og C-280/92, Spanien mod Kommissionen, Sml. 1994, s. 4103. Se også f.eks. Kommissionens beslutning 92/329/EØF om støtte til IOR, EFT nr. L 183/30 af 3. 7. 1992.

⁽²⁾ Sag C-142/87, Belgien mod Kommissionen, Sml. 1990, s. 1-959.

Kommissionen skal hermed anmode den italienske regering om straks at underrette den støttemodtagende virksomhed, Enirisorse-koncernen, om iværksættelsen af proceduren og om forpligtelsen til eventuelt at tilbagebetale den uberettigede støtte.

Kommissionen vil ved indrykning af en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* også opfordre de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger hertil inden en måned fra meddelelsens offentliggørelse.«

Kommissionen opfordrer hermed de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til inden en måned fra offentliggørelsen af denne meddelelse at fremsætte deres bemærkninger til de pågældende foranstaltninger. Bemærkningerne bedes sendt til:

Europa-Kommissionen
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel.

Bemærkningerne vil blive videregivet til den italienske regering.«

Meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af tovværk af syntetiske fibre med oprindelse i Indien

(96/C 102/08)

(Tekst af betydning for EØS)

Kommissionen har modtaget en klage i henhold til artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 3282/94⁽¹⁾, i hvilken det påstås, at der indføres reb af syntetiske fibre med oprindelse i Indien til dumpingpriser, hvorved den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet påføres skade.

1. Klage

Klagen blev indgivet den 23. februar 1996 af Forbindelsesudvalget for EUROCORD (European Union Twine, Cordage and Netting industries).

2. Vare

Den vare, der angiveligt indføres til dumpingpriser, er sejlgarn, reb og tovværk, flettet eller ikke, også imprægneret, overtrukket, belagt eller beklædt med gummi eller plast, af polyethylen eller polypropylen, bortset fra binde- og pressegarn, af finhed over 50 000 decitex (5 g/m), flettede og i andre tilfælde, og af andre syntetiske fibre af nylon eller andre polyamider eller af polyester, af finhed over 50 000 decitex (5 g/m), flettede og i andre tilfælde. Den pågældende vare tariferes i øjeblikket under KN-kode 5607 49 11, 5607 49 19, 5607 50 11 og 5607 50 19. Disse KN-koder anføres blot til orientering og har ingen bindende virkning med hensyn til varens tarifiering.

3. Påstand om dumping

Påstanden om, at der finder dumping sted, er baseret på en sammenligning mellem den normale værdi fastlagt på grundlag af hjemmemarkedspriserne i Indien og eksportpriserne for den pågældende vare ved salg til Fællesskabet. På dette grundlag er den beregnede dumpingmargin betydelig.

4. Skade

Klageren påstår og har fremlagt beviser for, at importen fra Indien er steget betydeligt i absolutte tal og beregnet som markedsandel.

Det gøres endvidere gældende, at importomfanget og prisen på den indførte vare har haft en negativ indvirkning på fællesskabsproducenternes salg og priser, og dette har sammen med en række andre faktorer haft en betydelig negativ indvirkning på den pågældende EF-erhvervsgrens finansielle situation.

5. Procedure for fastlæggelse af dumping og skade

Kommissionen har efter konsultationer i Det Rådgivende Udvalg fastslået, at klagen er indgivet af eller på vegne af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, og at der foreligger tilstrækkelige beviser til at begrunde indledningen af en procedure. Kommissionen har derfor iværksat en undersøgelse i overensstemmelse med artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 3283/94.

⁽¹⁾ EFT nr. L 349 af 31. 12. 1994, s. 1.